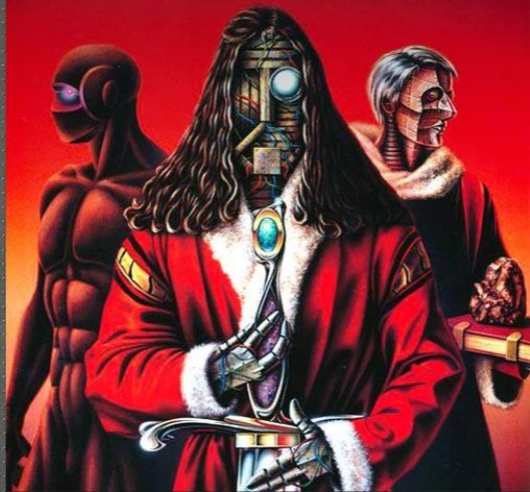

WARHAMMER 4000

Ian Watson

KOSMOSO INKVIZITORIAI

Knygute.lt

Ian Watson

**KOSMOSO INKVIZITORIAI
WARHAMMER 4000**

Mokslinis-fantastinis romanas

Ian Watson

SPACE INQUISITORS

Bekraščio kosmoso platybėse plūduriuoja Imperijos Kariūnų Brolijos vienuolynas-tvirtovė. Antžmogiškomis galiomis apdovanoti kariūnai saugo žmonių Imperiją nuo vidaus bei išorės priešų. Didžiausią grėsmę kelia košmariški padarai iš Iškreiptosios Erdvės...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Ian Watson - SPACE INQUISITORS
NewYork, Baenbooks, 1995
Copyright © by Ian Watson, 1995
Cover art Copyright © by Barclay Shaw, 1996
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1999
© leidykla Knygute.lt, 2017

PRIEŠISTORĖ

Penkioliktasis tūkstantmetis

Žmonija, pasitelkusi tradicinius ikišviesinius laivus, pradeda įsisavinti kaimynines žvaigždžių sistemas. Iš pradžių šis procesas vyksta labai lėtai. Naująsias kolonijas nuo Žemės skiriančiam atstumui įveikti reikia keleto dešimčių kartų gyvenimų. Kolonistams tenka pasikliauti tik savo pačių jėgomis ir vietiniais resursais.

TAMSUSIS TECHNOLOGIJOS AMŽIUS

Dvidešimtasis tūkstantmetis

“Vorp-eigos” atradimas pagreitina kolonizacijos procesą, ir kolonijos, anksčiau buvusios nepriklausomos arba korporacinės, įtraukiamos į Žemės federacijos sudėtį. Įvyksta pirmasis kontaktas su kitų planetų gyventojais (taip pat ir su visur besipainiojančiais orkais).

“Navigacinio geno” evoliucija leidžia pilotams atlikti ilgesnius ir greitesnius šuolius per vorp-erdvę, kokie anksčiau būdavo laikomi neįmanomais. Didžiųjų navigatorių klanai, kuriuos iki tol globojo pramonės bei prekybos karteliai, dabar netikėtai tampa savarankiška jėga.

Žmonija ir toliau tyrinėja ir kolonizuoja galaktiką. Užmegzti ryšiai su eldarais, kitomis svetimomis rasėmis. Prasideda auksinis mokslo pasiekimų amžius. Tolesnis "šabloninės statybos sistemos" (ŠSS) vystymas leidžia pradėti plataus masto tarpžvaigždinės erdvės užkariavimą.

NESANTAİKOS AMŽIUS

Dvidešimt penktasis tūkstantmetis

Žmonija pasiekia tolimuosius galaktikos pakraščius, užbaigdamą daugiau nei prieš dešimt tūkstantmečių pradėtą prasiveržimą į žvaigždes. Žmonių civilizacijos salos - begalė mažų kolonijų ir didžiulės perpildytos planetos - pasklido po visą kosmosą. Čia vienur, čia kitur įsiplieskia kariniai konfliktai bei vietinės reikšmės vaidai su įvairiomis kitų planetų rasėmis (ypač su orkais!), tačiau apskritai žmonių kolonijomis nusėtam kosmosui jie nesukelia grėsmės. Paskui beveik vienu metu įvyksta du dalykai. Pirmasis: bemaž kiekviename kolonijiniame pasaulyje ima atsirasti ypatingų psichinių galių turinčių žmonių. Antrasis: dėl plačiai paplitusios beprotybės, demonų apsėstųjų įtakos, šių naujųjų "saikerių" ir likusios žmonijos dalies tarpusavio vaidų pradeda irti

civilizacijos. Atsiranda daugybė fanatinių kultūrų ir organizacijų. Jie persekioja saikerius, kaltindami juos raganavimu ir degeneratyvinėmis mutacijomis. Tuo metu dar niekas nėra neįtaręs apie padarų iš vorp-erdvės pasirodymą (vėliau juos imta vadinti demonais), nėra apie pavojų, Kurį jie kelia žmogaus sąmonei.

Siaubingi karai plėšo žmonijos civilizaciją į gabalus. Smulkios imperijos ir klikos kovoja viena su kita bei prieš orkų, tiranidų ir kitų atėivių laivynus, o šie tik ir laukia patogios progos atplėšti dalį žmonių erdvės. Daugelis pasaulių tampa vorp-padarų aukomis, tuo tarpu kiti subarbarėja. Žmonija gyvuoja tik ten, kur saikerius imta kontroliuoti. Žemė visą šį laiką nuo visos likusios žmonijos atskirta stipriomis iškreiptos erdvės užuolaidomis. Žmonių gimtieji namai keletą tūkstančių metų gyvuoja niekam nepasiekiami, dėl ko žmogiškosios bendruomenės irimas tęsiasi.

GORO EREZIJA

Trisdešimtas tūkstantmetis

Žmonija balansuoja ant pragaištingos bedugnės krašto. Taip nutinka, kai karo meno meistras, žmonių užvaldyto kosmoso Imperatoriaus patikėtinis Goras, išduoda valdovą. Ap-

sėstas demono iš vorp-erdvės, Goras įkalba prie išdavystės prisidėti galingiausius žmonijos karius - kosmoso desantininkus. Imperatorius susitinka su Goru dvikovoje, kurioje žmogiškiosios esybės kaina įveikia išdaviką.

Fizinis jo egzistavimas palaikomas dirbtiniu būdu, o psichika - žmonių aukų dėka. Pamažu Imperatorius pradeda eiti ilgu žmonių kosmoso atkariavimo keliu. Imperatoriaus sukurto psichinio navigacinio švyturio, žinomo "Astronomikono" pavadinimu, dėka pakloti Imperijos pamatai, tokios, kokia ji tapo keturiasdešimt pirmajame tūkstantmetyje. Maitinamas mirštančių saikerių sielomis, kurie priešingu atveju taptų vorp-demonų aukomis, ir Imperatoriaus valios valdomas Astronomikonas netrukus tampa neįkainojama pagalba per erdvę keliaujantiems navigatoriams. Tarpžvaigždiniai skrydžiai pasidaro paprastesni ir greitesni, tuo tarpu saikerių bei vorp-padarų veiklos nuslopinimas bei griežta jų kontrolė išvaduoja daugelį žmonių iš šėtoniškos nelaisvės.

IMPERIJOS AMŽIUS

Imperija vadinamoje galaktikos dalyje žmonija yra apribojama keturiasdešimt pirmojo Administrato organizacijų ir struktūrų rėmais.

Imperatorius vis labiau atitolsta nuo kasdieninių mirtingųjų pavaldinių reikalų, tuo tarpu Inkvizicija nesnaudžia ir nepailsdama darbuojasi, saugodama žmoniją nuo pavojų, kuriuos kelia neištikimieji saikeriai bei klaikieji vorpasaulio gyventojai. Imperijos ribas nuo orkų, tiranidų ir kitų svetimųjų saugo Imperijos armijos - Gvardija bei antžmogiškais sugebėjimais pasižymintys Kosmoso desantininkai. Bet visgi saikerių skaičius neišvengiamai didėja, ir į areną išeina kiti, dar grėsmingesni padarai, prisijungiantys prie Iškreiptosios Erdvės gyventojų dominijos.

PIRMOJI DALIS

TRYS BROLIAI IŠ

TREIZIORO

Pirmas skyrius

Sako, esą Nekromonde anksti tampa suaugęs.

Arba anksti numiršti, jei norite.

Norint tapti suaugusiu miestuose-skruzdėlynuose, kuriais šis negyvas pasaulis nusėtas kaip papulėmis, kokios iškyla ant maru sirgusiojo žmogaus lavono veido, išmintingiausia yra įstoti į vieną kurią miesto gaują. Nors, kita vertus, įstojimas į gaują negarantuoja, kad liksi gyvas.

Mes, rodos, pasakėme *papulės?* Nejaugi šie miestai-skruzdėlynai tėra paprasčiausi spuogai? Taip ir atrodo, žiūrint pramoninių baržų, atvykstančių į jų orbitą iš kosmoso gilumos akimis, arba Imperijos Kosminio Desanto kariūnams priklausančio transportinio laivo pozīūriu. Nekromondo Dvaro skruzdėlyne desantininkai turėjo įkūrę vienuolyną-tvirtovę...

Tačiau artinantis prie šių spuogų, jie virsta

milžiniškais termitynais. Atstumui mažėjant, vis labiau išryškėja detalės. Pamažu iš suodžių ir pelenų iškylantys skruzdėlynų kūgiai įgyja gigantiškų smailių kontūrus, galinčių perskroستی aukščiausias debesis. Dabar jau sunku patikėti, kad juos sukūrė žmonių rankos. Labiau tikėtina atrodo, kad gyvenamieji kalnai išaugo iš nuosėdinių uolienuų ir it vėžiniai augliai pasklido po skurdų landšaftą, mesdami iššūkį traukos jėgai. Kiekvienam iš begalės gyventojų skruzdėlynas atrodo esąs atskiras vertikaliai išsidėstęs pasaulis.

Mes, rodos, pasakėme *gyvenimas?*

Taip, šitaip iš tikrųjų atrodo jaunajam Aleksandriui D'Arkebūzui, gimusiam privilegijuotame aukščiausiam Treizioro skruzdėlynų lygmenyje, Oberono špilyje.

Maždaug taip - jo bendraamžiui Jeremiui Velensui, technikų sūnui, gyvenančiam žemesniajame Treizioro gyvenamajame lygmenyje.

Nieku gyvu - Bifui Tandrišui, padugninių atstovui, gaivaliuojančiam purviname žemutiniame mieste, kur įstatymas neegzistuoja!

Šios trijulės, kuri sulaukusi keturiolikos, jau yra užgrūdinta gyvenimo smūgių, keliai ne kartą susikryžiuodavo, o susitikimai vykdavo žiauriomis, negailestingomis aplinkybėmis...

Maksimus, Leksandro tėvas, dirbo sąskaitininku pas Lordą Spinorą, kurio klanui priklausė žemesniojo gyvenamojo lygmens fabrikai. Juose buvo gaminami milžinų klasės antžeminiai traukiniai, skirti kelionėms per pelenų dykviertes. Šie vikšriniai traukiniai buvo aprūpinami ginklais, kad galėtų atremti begalės klajoklių antpuolius.

Suprantama, kad D'Arkebūzas vyresnysis niekad nesitėpė rankų, arba, jei norite, savo žvilgsnio, su asmens sargybiniais leisdamasis iš Spinoro dvaro stebėti gamybos procesą, už kurį buvo atsakingi technų klanai. Tačiau jo sūnui tokios prožiškos smulkmenos nė kiek nerūpėjo. Technai jį domino tik tiek, kiek galėjo pralinksinti jį patį ir jo bičiulius iš Prašmatniųjų Fantazmų gaujos.

Neretai Fantazmai - su demonų kaukėmis, dvelkiantys brangiais aromatais, pasidabinę žvilgančiais drabužiais, pagražintais erotinio turinio aplikacijomis - kurtinančiai riaumojančiais reaktyviniais triciklais pralėkdavo plačiais aukštutinio miesto prospektais, per be-

veik tuščius naktinius molus¹, ieškodami aštrių pojūčių, kuriuos sukeldavo susirėmimai su kitomis panašiomis gaujomis. Dar jie mėgdavo įsilaužti į kokį nors madingą barą arba elegantišką viešnamį, kur keletui valandų tapdavo pilnateisiais šeiminkais ir iš kur dingdavo, likus keletui sekundžių iki Teismo patrulio atvykimo.

O kuomet Fantazmams tekdavo nusileisti iš gimtojo viršutinio lygmens į technų fabriky teritoriją, arba technai išdrįsdavo surengti žygį į giliuosius šlykštaus žemutinio miesto korius, paauglių grumtynės toli gražu nepanėšėjo į pokštus. Apsiginklavę lazeriniais pistoletais, slepiamais po šilko apdarais, jie troško, jų pačių žodžiais tariant, "sukelti nudegimą".

Rafaelas Florinborkas, Fantazmų vadeiva, juokavo, kad šį posakį derėtų suprasti tiesiogine prasme. Treiziero širdyje, kaip ir bet kuriam kitame gyvenamame Nekromondo skruzdėlyne, perverdama planetos plutą iki pat branduolio driekėsi plastplieno vamzdis, kurio plotis siekė keletą kilometrų, o sienų storis - šimtus metrų. Šis tunelis tiekė planetos gelmių šilumą, o ja naudojosi daugybė

¹ Gigantiškos parduotuvės.

elektros stočių, įrengtų jo sienose, pradedant nuo techninio lygmens ir aukščiau. Šiluma buvo paverčiama energija. Šis milžiniškas tuščiaaviduris termokaištis atstojo skruzdėlynui savotišką inkarą.

- Tai bent būtų puiku, - pareiškė Rafaelas, - nusigauti iki šiluminio šulinio. Šauniai paišdai-gautume, jei pavyktų sučiupti vienos kurios technų grupuotės vadeivą arba vieną žemuti-nio miesto driskių ir numesti į patį šiluminį šu-linį - nuleisti arba nustumti, kad jis lengvai plevendamas skristų žemyn į pačias pragaro įsčias. Įdomu, ar trintis kritimo metu apsvilintų aukos kūną? Ar jis gyvas išsilydytų? Ar iškeptų jo plaučiai, ar akys išvirstų iš akiduobių, o oda suskerdėtų, ar ją išmuštų pūslės, pasmerkta-jam nespėjus nuskristi nė šimto metrų? Ar bent menkos nelaimėlio liekanos pasiektų dugne kunkuliuojančią išsilydžiusią magma? Įsivaizduokite vaikiną savijautą tuo momentu, kai jį paleisime! - progiesmiu nutęsė Rafaelas.

Prašmatnieji Fantazmai springo juoku, tapš-nodamiesi per šonus, aptemptus ornamentuo-tais šilkais, dvelkiančiais egzotiškais aroma-tais.

- Čia tai bent bus nudegimas! - negalėjo ne-sutikti jie.

Elektros stočių, o tuo pačiu ir šiluminio šulinio prieigas pavydžiai saugojo energetinių klanų gaujos. Senieji skruzdėlyno lygmenys, išsidėstę žemiau veikiančių fabričių lygių, buvo jau kada apleisti ir užmiršti. Po dvokiantį žemutinio miesto purvą bei šlykščias atliekas slankiojo plėšikavimu besiverčiančios, dvėseliena mintančios gaujos. Ten irgi buvo senovinių portalų, pro kuriuos kažkada galėjai patekti prie šiluminio šulinio. Dažniausiai užversti šiukšlių kalnais, bet kai kur ir laisvi, šie vartai prieš tūkstantį metų buvo užvirinti. Tačiau kai kur suvirinimo siūlės, kaip girdėjo Rafaelas, buvo gerokai aprūdijusios.

Tą naktį dvokiančiame, pūvančių atliekų apnuodytame žemutiniame mieste Prašmatnieji Fantazmai susidūrė su technų grupe, traukiančia centrinio šiluminio šulinio pusėn, Technų gaujos, tokios, kaip ši, atliko savotišką pasieniečių vaidmenį, saugodami ribą, skiriančią sudėtingą viršutinę civilizaciją nuo žvėriško apatinio nežmoniškumo. Visgi ši visuomenei naudinga tarnyba, kurią jie savanoriškai užsivertė ant pečių, Prašmatniesiems Fantazmams ypatingos reikšmės neturėjo. Savo auka jie vienodai ramia širdimi galėjo pasirinkti ir techną, ir paduginį....